

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 4Tdo/52/2020
Identifikačné číslo spisu: 2112011687
Dátum vydania rozhodnutia: 22.09.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Alena Šišková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:2112011687.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Aleny Šiškovej a sudcov JUDr. Pavla Farkaša a JUDr. Martiny Zeleňakovej na neverejnom zasadnutí konanom 22. septembra 2020 v Bratislave, v trestnej veci obvineného L. U., pre prečin neoprávneného porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1 Trestného zákona a iné, o dovolaní obvineného L. U. proti rozsudku Okresného súdu Trnava z 15. novembra 2016, sp. zn. 5T/74/2012 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trnave z 15. novembra 2018, sp. zn. 3To/8/2018, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného L. U. o d m i e t a .

Odôvodnenie

Okresný súd Trnava (ďalej aj len „súd prvého stupňa“) rozhodol rozsudkom z 15. novembra 2016, sp. zn. 5T/74/2012 tak, že obvineného L. U. (ďalej aj len „obvinený“ alebo „dovolateľ“), uznal za vinného v bode 1/ a 2/ rozsudku z prečinu neoprávneného porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1 Trestného zákona a zo zločinu ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 1 Trestného zákona v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Trestného zákona, ktorého sa dopustil na tom skutkovom základe, že:

- 1.) dňa 7. júna 2012 v čase o 21:30 hod. pod vplyvom alkoholu v Z. na sídlisku L. č. XX, cez pootvorené okno preskočil do bytového domu na prízemí, ktorý mala v prenájme P. J., G. O. a G. O., a bez súhlasu prítomných G. O., P. J. a G. O. tam zotrval a snažil sa ich fyzicky napadnúť,
- 2.) dňa 10. júna 2012 v čase o 19:00 hod. v obci Z., na sídlisku L. č. XX na schodisku bytovky pod vplyvom alkoholu po predchádzajúcom slovnom nedorozumení nadvihol a prehodil cez kovové zábradlie schodiska z výšky 3 m P. J., čím jej svojím konaním spôsobil ľahké zranenia - zlomeninu 11. a 12. rebra vľavo, otras mozgu, tržnú ranu na čele, tržnú ranu hornej pery úst, pomliaždenie stehna vľavo, čo si vyžiadalo lekárske ošetrenie a následné hospitalizovanie vo Fakultnej nemocnici v O. s dobou liečenia 4 týždne a práceneschopnosť 5 - 6 týždňov, avšak v prípade priameho dopadu z trojmetrovej výšky schodiska na hlavu mohlo prísť k zraneniu mozgu, prípadne krčnej chrbtice a v prípade dopadu na panvu a dolné končatiny mohlo prísť k zlomeninám s možným následným rozsiahlym život ohrozujúcim krvácaním.

Za to súd prvého stupňa obvinenému L. U. uložil podľa § 155 ods. 1 Trestného zákona s použitím § 37 písm. h), písm. m) Trestného zákona, § 38 ods. 5 Trestného zákona, § 41 ods. 2 Trestného zákona úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 7 (sedem) rokov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona súd obvineného na výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Podľa § 288 ods. 1 Trestného poriadku súd poškodenú P. J., nar. XX. Y. XXXX, trvale bytom U. B. P., K. XX, odkázal s nárokom na náhradu škody na civilný proces.

Podľa § 73 ods. 2 písm. d) Trestného zákona súd obvinenému uložil ochranné liečenie protialkoholické ambulatnou formou.

Podaním doručeným prvostupňovému súdu dňa 1. februára 2017, podal obvinený odvolanie proti rozsudku Okresného súdu Trnava, sp. zn. 5T/74/2012. Krajský súd v Trnave (ďalej aj len „odvolací súd“ alebo „krajský súd“) na podklade predmetného odvolania obvineného, rozhodol rozsudkom z 15. novembra 2018, sp. zn. 3To/8/2018 tak, že postupom podľa § 321 ods. 1 písm. d), ods. 3 Trestného poriadku zrušil rozsudok súdu prvého stupňa vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu, zároveň postupom podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku rozhodol vo veci sám tak, že:

Obvineného podľa § 155 ods. 1 Trestného zákona s použitím § 37 písm. m) Trestného zákona, § 38 ods. 5 Trestného zákona, § 41 ods. 2 Trestného zákona, § 42 ods. 1 Trestného zákona odsúdil na súhrnný trest odňatia slobody v trvaní 7 (sedem) rokov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku obvineného pre výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Podľa § 42 ods. 2 Trestného zákona zrušil trestný rozkaz Okresného súdu Poprad z 28. mája 2016, sp. zn. 0T/95/2016, právoplatný 28. mája 2016, vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením stratili podklad.

Dňa 25. júla 2019 bola súdu prvého stupňa doručená žiadosť obvineného o ustanovenie obhajcu z dôvodu podania dovolania. V žiadosti okrem iného uviedol, že rozsudkom Okresného súdu Trnava, sp. zn. 5T/74/2012 mu mal byť uložený súhrnný trest aj vo vzťahu k rozsudku Okresného súdu Poprad, sp. zn. 4T/97/2016. Túto skutočnosť podľa neho Okresný súd Trnava prehliadol a uvedené rozhodnutie nezrušil.

Dňa 3. februára 2020 bolo súdu prvého stupňa doručené dovolanie, ktoré obvinený poslal prostredníctvom ustanovenej obhajkyne Mgr. Andrey Šutovskej. Predmetné dovolanie smerovalo proti rozsudku Okresného súdu Trnava z 15. novembra 2016, sp. zn. 5T/74/2012 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trnave z 15. novembra 2018, sp. zn. 3To/8/2018. Dovolanie odôvodil na základe dovolacieho dôvodu v zmysle § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku teda, že rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia, správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť. Nesprávnym použitím iného hmotnoprávneho ustanovenia sa rozumie aj pochybenie súdu pri uložení úhrnného, súhrnného alebo spoločného trestu a toto ustanovenie sa vzťahuje aj na nesprávne použitie iných právnych predpisov. Obvinený namietal nesprávnosť postupu krajského súdu pri ukladaní súhrnného trestu rozsudkom Krajského súdu v Trnave z 15. novembra 2018, sp. zn. 3To/8/2018, ktorá mala spočívať v tom, že krajský súd nezrušil vo výroku o treste aj rozsudok Okresného súdu Poprad z 20. októbra 2016, sp. zn. 4T/97/2016, hoci na to boli splnené podmienky, čím došlo k porušeniu ustanovenia § 42 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona. Z rozsudku Okresného súdu Poprad z 20. októbra 2016, sp. zn. 4T/97/2016 je zrejmé, že súd podľa § 334 ods. 4 Trestného poriadku schválil dohodu o vine a treste uzavretú dňa 7. októbra 2016, pod sp. zn. 2Pv 325/16/7706 na Okresnej prokuratúre v Poprade a potvrdil, že obvinený je vinný z prečinu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm.

e) Trestného zákona.

Nesprávne preto postupoval krajský súd, keď nebral do úvahy ustanovenie § 42 ods. 2 Trestného zákona vo vzťahu k rozsudku Okresného súdu Poprad z 20. októbra 2016, sp. zn. 4T/97/2016. Prejednávané skutky v napadnutom rozsudku krajského súdu boli spáchané v roku 2012 a tieto skutky obvinený spáchal predtým, ako bol citovaným rozsudkom Okresného súdu Poprad z 20. októbra 2016, sp. zn. 4T/97/2016 za iný skutok z 30. mája 2016 odsúdený.

Vzhľadom na horeuvedené obvinený v petite dovolania uviedol, aby dovolací súd rozhodol tak že: Podľa § 386 ods. 1 Trestného poriadku z dôvodu uvedeného v ustanovení podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku rozsudkom Krajského súdu v Trnave z 15. novembra 2018, sp. zn. 3To/8/2018 a v konaní, ktoré mu predchádzalo bol porušený zákon v ustanoveniach § 42 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona, v neprospech obvineného L. U..

Podľa § 386 ods. 2 Trestného poriadku zrušil rozsudok Krajského súdu v Trnave z 15. novembra 2018, sp. zn. 3To/8/2018. Zrušil aj ďalšie rozhodnutia na zrušený rozsudok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením stratili podklad.

Podľa § 388 ods. 1 Trestného poriadku Krajskému súdu v Trnave prikázal, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

Podľa § 380 ods. 2 Trestného poriadku rozhodol, že obvinený L. U., nar. XX. T. XXXX v W., sa do väzby neberie.

K predmetnému dovolaniu sa vyjadrila 4. septembra 2020 prokurátorka Okresnej prokuratúry v Trnave (ďalej aj len „prokurátorka“). Vo svojom vyjadrení stručne zhrnula závery konania predchádzajúcemu podaniu dovolania a následnému vyjadreniu. Poukázala aj na dovolanie obvineného, v ktorom ako dovolací dôvod uviedol, že došlo k pochybeniu pri ukladaní súhrnného trestu. Nesprávny postup krajského súdu spočíval v tom, že krajský súd nezrušil vo výroku o treste aj rozsudok Okresného súdu Poprad z 20. októbra 2016, sp. zn. 4T/97/2016, hoci na to boli podľa názoru obvineného splnené podmienky. Uvedené malo za následok porušenie ustanovení § 42 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona.

Spomínané dovolanie považuje prokurátorka za nedôvodné, preto ho navrhla v zmysle ustanovenia § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietnuť. Rozhodnutie odvolacieho súdu považovala za správne, nakoľko uložený súhrnný trest bol podľa jej názoru v súlade so zákonom. Následne poukázala na § 42 ods. 1 Trestného zákona, z ktorého vyplýva, ak súd odsudzuje páchatel'a za trestný čin, ktorý spáchal skôr, ako bol súdom prvého stupňa vyhlásený odsudzujúci rozsudok za iný jeho trestný čin, uloží mu súhrnný trest podľa zásad na uloženie úhrnného trestu. Ďalej poukazovala na skutočnosť, že obvinený L. U. v trestnej veci vedenej na Okresnom súde Trnava pod sp. zn. 5T/74/2012, sa skutkov dopustil dňa 7. júna 2012 a dňa 10. júna 2012. Odsudzujúci rozsudok ohľadom viny bol vyhlásený Okresným súdom Trnava dňa 15. novembra 2016.

V druhej polovici vyjadrenia prokurátorka uviedla, že v trestnej veci vedenej na Okresnom súde Poprad pod sp. zn. 0T/95/2016 bol v rámci tzv. superrýchleho konania vydaný trestný rozkaz voči obvinenému L. U. dňa 28. mája 2016, ktorý toho istého dňa nadobudol aj právoplatnosť. Odsúdený sa dopustil v uvedenej trestnej veci dňa 27. mája 2016 prečinu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Trestného zákona. V trestnej veci vedenej na Okresnom súde Poprad, sp. zn. 4T/97/2016 došlo dňa 20. októbra 2016 k schváleniu dohody o vine a treste, ktorá bola uzatvorená dňa 7. októbra 2016 na Okresnej prokuratúre Poprad pod sp. zn. 2Pv 325/2016. Obvinený bol v tomto trestnom konaní odsúdený za prečin výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. e) Trestného zákona, pričom skutok spáchal dňa 30. mája 2016. V ďalšej časti sa prokurátorka venovala teoretickým východiskám viacčinného súbehu trestných činov s prihliadnutím na ukládanie súhrnného trestu. Na záver svojho vyjadrenia v zmysle uvedeného konštatovala, že k porušeniu zákona tak, ako ho namietal obvinený nedošlo. A to predovšetkým z dôvodu, že skutky spáchané dňa 7. júna 2012 a dňa 10. júna 2016 (v trestnej veci Okresného súdu Trnava sp. zn. 5T/74/2012) a skutok zo dňa 27. mája 2016 (v trestnej veci Okresného súdu Poprad, sp. zn. 0T/95/2016) boli spáchané vo viacčinnom súbehu. Obvinený však spáchal po vyhlásení rozsudku Okresného súdu Poprad, sp. zn. 0T/95/2016, nový skutok a to dňa 30.

mája 2016, za čo bol právoplatne odsúdený rozsudkom Okresného súdu Poprad, sp. zn. 4T/97/2016. Z tohto dôvodu nemohlo ísť o súbeh trestných činov, ale išlo iba o recidívu, a preto k tomuto rozsudku (skutok zo dňa 30. mája 2016) nemohol byť ukladaný súhrnný trest tak, ako to požaduje obvinený.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj len „najvyšší súd“) ako dovolací súd (§ 377 Trestného poriadku), pred vydaním rozhodnutia o dovolaní skúmal procesné podmienky pre podanie dovolania a zistil, že dovolanie bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu podľa [§ 368 ods. 2) Trestného poriadku], bolo podané prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Trestného poriadku), osobou oprávnenou [§ 369 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku], v zákonnej lehote (§ 370 ods. 1 Trestného poriadku) na súde, ktorý rozhodol v prvom stupni (§ 370 ods. 3 Trestného poriadku), že dovolanie spĺňa obligatórne obsahové náležitosti dovolania (§ 374 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku), rovnako mal s poukazom na uvedené splnenú aj podmienku prípustnosti dovolania podľa § 372 ods. 1 Trestného poriadku.

Javí sa ako účelné poznamenať, že najvyšší súd je v danom prípade súdom dovolacím a je viazaný dovolacími dôvodmi, ktoré sú v ňom uvedené, z toho vyplýva, že táto viazanosť sa týka vymedzenia chýb rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo a nie právnych dôvodov dovolania uvedených v ňom v súlade s § 374 ods. 2 Trestného poriadku z hľadiska ich hodnotenia R 120/2012-I. Dôležité je taktiež poukázať na to, že dovolacie konanie je návrhové konanie, a teda je vždy podmienené návrhom oprávnenej osoby, u ktorej sa predpokladá, že je znalá práva, napr. minister spravodlivosti, generálny prokurátor, obhajca. Najvyšší súd je viazaný podaným návrhom do takej miery, že v rámci prieskumu dodržiavania zákonnosti nemôže ísť nad rámec návrhu a tam špecifikovaných dôvodov dovolania. Preto najvyšší súd podrobuje prieskumu len vecné argumenty dovolateľa zodpovedajúce dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku bez hlbšieho prieskumu tých argumentov, ktoré im nezodpovedajú.

Nakoľko vo svojom dovolaní obvinený označil dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, je potrebné podotknúť, že v rámci dovolacieho konania nie je prípustné preskúmať správnosť a úplnosť zisteného skutku (veta za bodkočiarkou v § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku) ak dovolanie nepodal minister spravodlivosti podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku. Skutkový stav môže najvyšší súd hodnotiť len z toho hľadiska, či skutok alebo iné okolnosti skutkovej povahy boli správne právne posúdené, tzn. či boli právne kvalifikované v súlade s príslušnými ustanoveniami hmotného práva. Preto nemožno preverovať úplnosť vykonaného dokazovania a správnosť hodnotenia jednotlivých dôkazov, nakoľko toto sú otázky upravené normami procesného práva, nie hmotným právom. Uvedený záver zodpovedá skutočnosti, že dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok a rozhoduje o ňom najvyšší súd už v tretej inštancii, kde nemožno znovu vytvárať, či meniť skutkové zistenia. S ohľadom na to nemôže najvyšší súd meniť skutkové zistenia, prehodnocovať vykonané dôkazy a ich hodnotenie vykonané súdmi nižších stupňov.

Dovolanie obvineného bolo v podstate postavené na jedinej namietanej okolnosti. A tou bolo nezapočítanie súdu do uloženého súhrnného trestu aj skutok, ktorý bol spáchaný po vyhlásení odsudzujúceho rozsudku za jeho predchádzajúcu zbíhajúcu sa trestnú činnosť. Slovanmi obvineného: „Nesprávne preto postupoval krajský súd, keď nebral do úvahy ustanovenie § 42 ods. 2 Trestného zákona vo vzťahu k rozsudku Okresného súdu Poprad, sp. zn. 4T/97/2016 z 20. októbra 2016. Prejednávané skutky v napadnutom rozsudku krajského súdu boli spáchané v roku 2012 a tieto skutky obvinený spáchal pred tým, ako bol citovaným rozsudkom Okresného súdu Poprad, sp. zn. 4T/97/2016 z 20. októbra 2016, za iný skutok odsúdený“. S týmto tvrdením sa však jednoznačne nie je možné stotožniť. K porušeniu ustanovenia § 42 ods. 2 Trestného zákona zo strany krajského súdu nedošlo. Krajský súd pri ukladaní trestu zohľadňoval skutky spáchané dňa 7. júna 2012, dňa 10. júna 2012 (v trestnej veci Okresného súdu Trnava, sp. zn. 5T/74/2012) a skutok spáchaný dňa 27. mája 2016, za ktorý bol dovolateľ odsúdený v tzv. superrýchlom konaní trestným rozkazom Okresného súdu Poprad dňa 28. mája 2016, sp. zn. 0T/95/2016, právoplatného 28. mája 2016. Uvedené skutočnosti sú jasne definované v napadnutom rozsudku krajského súdu, kde krajský súd okrem iného vo výroku o treste uviedol, že podľa § 42 ods. 2 Trestného zákona ruší trestný rozkaz Okresného súdu Poprad zo dňa 28.

mája 2016, sp. zn. 0T/95/2016, právoplatný dňa 28.mája 2016, vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce. Z časovej osi páchania trestnej činnosti obvineného vyplýva, že skutok z 30. mája 2016, za ktorý bol Okresným súdom Poprad z 20. októbra 2016, sp. zn. 4T/97/2016 odsúdený, spáchal až potom ako bol odsúdený trestným rozkazom zo dňa 28. mája 2016, sp. zn. 0T/95/2016. Je teda možné konštatovať, že viacčinný súbeh medzi trestnými činmi, pre ktoré bol dovolateľ odsúdený dovolaním napadnutým rozsudkom Okresného súdu Trnava z 15. novembra 2016, sp. zn. 5T/74/2012 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trnave z 15. novembra 2018, sp. zn. 3To/8/2018 a trestným činom z 30. mája 2016 bol pretrhnutý. Vzhľadom na uvedené je jednoznačne možné konštatovať, že skutok, ktorý obvinený spáchal dňa 30. mája 2016 a za ktorý bol odsúdený rozsudkom Okresného súdu Poprad z 20. októbra 2016, sp. zn. 4T/97/2016 je recidívou.

Napriek tomu, že účel dovolacej námietky obvineného je zrejmý, nie je možné sa s ním stotožniť, pretože odporuje zákonu a taktiež aj súdnej praxi. Najvyšší súd na ozrejmienie teoretickej matérie dopĺňa, že súhrnný trest možno obvinenému uložiť len vtedy, ak súd odsudzuje páchatel'a za trestný čin, ktorý spáchal skôr ako bol slovenským súdom prvého stupňa vyhlásený prvý odsudzujúci rozsudok v konaní, ktoré bolo skončené právoplatným odsúdením páchatel'a a možno na neho prihliadať - § 42 ods. 3 Trestného poriadku a to za iný jeho trestný čin, ak tieto trestné činy sú vo viacčinnom súbehu, pričom súd postupuje podľa zásad na uloženie úhrnného trestu.

O viacčinný súbeh trestných činov ide len vtedy, ak v období medzi prvým z nich a posledným z nich nedošlo k vyhláseniu odsudzujúceho rozsudku za nejaký trestný čin toho istého páchatel'a (bez ohľadu na to, či sa odsudzujúci rozsudok týka niektorého z týchto trestných činov, alebo trestného činu spáchaného ešte skôr mimo okruh týchto skúmaných trestných činov), a to takého rozsudku, ktorý bol ako prvý odsudzujúci rozsudok v trestnom stíhaní pre tento trestný čin vyhlásený, a ktorý potom svojho času aj nadobudol právoplatnosť a možno naň dosiaľ prihliadať. Z tejto definície vyplýva, že okamih vyhlásenia odsudzujúceho rozsudku spôsobuje, že vo vzájomnom pomere viacčinného súbehu nemôže byť trestný čin spáchaný pred týmto okamihom a trestný čin spáchaný po tomto okamihu.

Súd teda páchatel'a odsudzuje a ukladá mu súhrnný trest za trestný čin, ktorý spáchal skôr ako bol súdom prvého stupňa vyhlásený odsudzujúci rozsudok za iný jeho trestný čin, pričom prejednávaný trestný čin musí byť vo viacčinnom súbehu so skorším trestným činom (za ktorý už bol odsúdený).

Súhrnný trest nastupuje namiesto úhrnného trestu, ktorý by bol inak páchatel'ovi uložený, ak by sa o všetkých zbiehajúcich trestných činov rozhodovalo v spoločnom konaní.

Viac trestných činov je v súbehu je len potiaľ, pokiaľ medzi prvým a posledným z nich nebol vyhlásený súdom prvého stupňa odsudzujúci (hoci aj neprávoplatný) rozsudok za nejaký trestný čin. Činy spáchané po odsudzujúcom rozsudku do doby jeho právoplatnosti, treba posúdiť obdobne ako recidívu (R 8/1974).

Ak bol trestný čin spáchaný po vyhlásení odsudzujúceho rozsudku súdom prvého stupňa, nejde o súbeh, a teda je vylúčené uloženie súhrnného trestu v zmysle § 42 ods. 1 Trestného zákona, aj keď bol tento rozsudok v ďalšom konaní zrušený a nový odsudzujúci rozsudok súd prvého stupňa vyhlásil až po spáchaní trestného činu, za ktorý sa ukladá trest (R 52/1971).

So zreteľom na vyššie uvedené rozhodol najvyšší súd tak, že dovolanie obvineného L. U. podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol, pretože je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371.

Podľa § 380 ods. 2 Trestného poriadku ak sa na obvinenom vykonáva trest odňatia slobody uložený mu pôvodným rozsudkom a dovolací súd na dovolanie výrok o tomto treste zruší, rozhodne súčasne o väzbe.

Vzhľadom k tomu, že dovolací súd odmietol dovolanie obvineného podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku, o väzbe obvineného nerozhodoval.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.